

TOON TELLEGEN

De tuin van de walvis

Met tekeningen van ANNEMARIE VAN HAERINGEN

Amsterdam • Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij bv
2015

De walvis woonde midden in de oceaan. Hij had daar alle ruimte.

Hij had geen deur en zelfs geen bed, maar dat vond hij niet erg.

Als er bezoek kwam zag hij het al van verre aankomen: een deur om op te kloppen was overbodig. En als hij sliep dreef hij op het water: een bed was ook overbodig.

Wat hij wel miste was een tuin, al was het maar een klein voortuintje met een bank om behaaglijk op achterover te leunen op het eind van een dag, als de zon onderging.

Als hij zijn ogen dichtkneep zag hij zo'n tuin voor zich, met in het midden een houten bank met een paar bloemen eromheen.

Een fontein heb ik al, dacht hij dan altijd en zuchtte diep.

Als hij 's nachts niet kon slapen lag hij op zijn rug en keek naar de hemel hoog boven hem.

Dan dacht hij dat daar een reusachtige tuin was en dat de maan een feest gaf en de sterren zijn gasten waren.

Ze zaten bij elkaar, of ver uit elkaar, en de maan ging in de loop van de nacht bij iedereen langs om een praatje te maken en te vragen of ze het naar hun zin hadden.

De sterren fonkelden en twinkelden van plezier en soms was er één zo vrolijk dat hij opsprong en van louter geluk langs de hemel omlaag roetsjte tot achter de horizon.

De walvis kende ze allemaal en hoopte dat de maan hem ook een keer zou uitnodigen en dat hij dan hoog in de hemel tussen hen in zou liggen en zijn fontein zou aanzetten.

Daar zouden ze van opkijken, dat wist hij zeker! Ze zouden nog harder fonkelen en om hem heen dansen en misschien wel met zijn allen opspringen en omlaag roetsjen. Duizenden sterren! En de maan zelf misschien ook! De hele hemel in één keer verlaten, op hem na...

Als hij dat had gedacht deed hij zijn ogen dicht, draaide zich om en viel in slaap.

Op een nacht droomde hij dat hij bezoek kreeg.

Het was de eekhoorn, die in een bootje kwam aangevaren.

‘Eekhoorn!’ riep hij.

‘Dag walvis,’ riep de eekhoorn terug, ‘ik kom op bezoek, is dat goed?’

‘Natuurlijk!’

De eekhoorn kwam langs zij, klom op de rug van de walvis en probeerde te gaan zitten, en de walvis zette zijn fontein aan.

Het was heel gezellig, maar de eekhoorn zat niet makkelijk. Hij gleed telkens weg, stond weer op, probeerde weer te gaan zitten en zag niets waar hij zich aan vast kon houden.

‘Wat een mooie fontein heb je, walvis,’ zei hij een paar keer, als hij met veel moeite weer zat.

‘Ja,’ zei de walvis, ‘dat vind ik ook.’ Hij glom van plezier, waardoor de eekhoorn nog meer moeite

had om te blijven zitten. ‘En wat een uitzicht, hè?’

‘Ja,’ zei de eekhoorn, terwijl hij weer weggleed en in het water viel.

Het werd steeds gladder en glibberiger op de rug van de walvis.

Aan het eind van de middag zei de eekhoorn: ‘Kom, ik ga weer eens.’

‘Dat is goed,’ zei de walvis.

Ze namen afscheid van elkaar, zeiden dat het een gezellig bezoek was geweest en de eekhoorn stapte in zijn bootje en voer weg.

‘De volgende keer kom ik bij jou!’ riep de walvis nog.

‘Dat is goed,’ riep de eekhoorn terug.

De walvis zwaaide met zijn staartvin en bleef naar de eekhoorn kijken tot die niet meer dan een klein puntje was en achter de horizon verdween.

Toen werd hij wakker en begreep dat hij had gedroomd.

Het was midden in de nacht en heel stil en donker om hem heen.

